

Jakso 1: Stablen ulkopuolella

”Koska Stable Kahdessa, kukaan poni ei mene ikinä sisään, eikä kukaan lähde.”

Harmaa.

Huoltokoppien seinät olivat kaikki todella yksitoikkoisia, tylsän harmaita. Erikoisella seinällä, jota tuijotin, sillä oli ansio olla todella puhtaan harmaa. PipBuckit olivat tunnetusti kestäviä ja käyttövarmoja, joten Stablen PipBuck Teknikkona oleminen tarkoitti sitä, että siellä oli pitkiä aikoja, jolloin ei ollut mitään tekemistä. Itse PipBuck Teknikon harjoittelijana oleminen tarkoitti sitä, että olin määrännyt itselleni jokaisen arkipäiväisen puuhan, silloin kun kouluttajani otti pitkiä torkkuja takahuoneessa. Puuhia esimerkiksi seinien siivoaminen.

”Tämä seinä tarvitsee seinämaalausta.”

Annan itseni haaveilla ja kuvitella Overmaren hyväksymässä ja antamassa käskyjä itse Palettelle, joka voisi muuttaa koko tallin yhdeksi kirkkaan värikkääksi mestariteokseksi. Palette oli mahtavin maalari Stable Kahdessa, ja niin kuin jokainen taitava artisti, oli taitojensa ansiosta tallin aarre. Elämä Stable Kahdessa oli pakostakin alkanut tuhota sieluasi – olit syntynyt Stablessa, olit elänyt koko elämäsi Stablessa, aioit kuolla jossain vaiheessa siellä. Tietenkin elämäsi siellä oli laajasti vaikuttanut sinuun, ja sen näki sitten Cutie Mark Juhlissasi. Overmare vaatisi uuden laulun lisättävän Stablen lähetykseen joka viikko, joka kertoisi julkisten paikkojen mahtavista kirkkaaksi maalatuista, kohotetuista ja motivoivista seinämaalauksista, joita oli suurten rakennuksien järjestetyissä tavallisissa juhlissa... tämä kaikki yrittääkseen kääntää ja työntää masennusta pois.

Todellisuus tuli tähtäen takaisin mieleen, kun katsoin ikuisuuden tuota tyhjää harmaata.

Ylläpidon alueiden kaunistaminen oli jo traagisesti etusijalla, ja PipBuck Teknikon talli oli yksi osista jossa ylläpito liikkui vähiten. Tunsin korvieni painuvan alas kun aloin tajuta tuijottavani tätä samaa harmaata seinää melkein joka päivä loppuelämäni ajan.

”Voi vitsit. Onko se oikeasti *noin* paha.”

Ja siinä hän oli. Velvet Remedy, upea puuhiilen värinen yksisarvinen värikkäillä raidoillaan, valkoinen harja ja ääni pehmeä kuin silkki ja rikas kuin hienoin suklaa. Juuri hän seisoi tallini ovensuulla. Tunsin itseni heti kiitolliseksi saatuani siivouksen loppuun ja samanaikaisesti häpeää, koska huone oli niin ala-arvoinen hänelle.

En voinut uskoa, että hän seiso siinä. Olen nähnyt hänet yläpuolellamme, näyttämöllä myöhäisissä juhlissa: Olen kuunnellut hänen laulujaan lakkaamatta. Tallennan aina jokaisen uuden laulun PipBuckiini, joten minun ei ole tarvinnut odottaa kuunnellakseni sitä uudestaan. Myönnän nyt, että olen ollut ihastunut Velvet Remedyyn jo vuosia. Minä, ja ainakin kolmesataa muuta ponia. Äitini

aina nauroi sille. "LittlePip, " hän sanoi höröittäen kavereidensa kanssa, "Velvet Remedyn ladon ovi ei aukea tuolla tavalla." Se vei minulta muutaman vuoden kunnes tajusin, mitä äitini tarkoitti sillä. Ja se vei useita sekunteja tajuta että Velvet Remedy oli juuri kysynyt minulta jotain.

"M-mit-häh?"

Loistava vastaus, LittlePip. Niin tyylikästä. Halusin kaivautua betonilattian läpi ja vetää murikat ylleni.

Hän hymyili suloisesti. Hän hymyili minulle! Ja niin mahtavalla äänellä, "Näytit niin lohduttomalta kun tulin sisään. Onko mitään mitä voisin tehdä vuoksesi?"

Velvet Remedy tarjoutui. Auttamaan. Minua.

Olin tunteitteni shokissa. Velvet Remedyllä piti olla joku syy olla täällä alhaalla.

Jostain syystä vaikutti siltä, että hän ei pelkästään kuljeskellut ylläpidon alueella. Katsoin ympärilleni ja huomasin olevani ainut poni työn teossa. Opettajani, kuten aina, nukkui toimistossaan.

Öh... ei se ollut m-mitään." Yritin pysyä rauhallisena. "Miten voin olla avuksi?"

Velvet Remedyn ele oli samaan aikaan myötätuntoinen ja vakuuttunut, mutta hän nosti etukavionsa näyttääkseen PipBuckinsa. Se oli paljon tyylikkäämpi kuin minun, nimikirjaimineen ja cutie mark kuvineen (kaunis lintu siivet levällään ja nokka auki laulaen laulua) ja hän kaunisteli sitä tyylikkäästi. "Vihaan olla häiriöksi, mutta se alkoi hiertää. Voisitko vaihtaa sen pehmusteen?"

"Ah, ehdottomasti" Aloin jo leijuttamaan erikoisavaimiani avatakseni PipBuckin ponin etukaviosta (PipBuck Teknikon harjoittelijana minulla oli kaikki käyttöoikeudet tärkeisiin ja hyödyllisiin työkaluihin, joita oli taskuissani). "Olen tehnyt sen aivan pian!" PipBuck irtosi napsahtaen.

Velvet Remedy naurahti epäröiden ja laski kavionsa "Oi ei mitään, kaikki hyvin. Ei mitään kiirettä. Laitan hieman voidetta jalkaani omassa huoneessani ja levähdän iltapäivään asti."

Niinpä! Velvet Remedy esiintyy Stable Kahden Salongissa tänä yönä! Voisin kiillottaa PipBuckin, jotta se näyttäisi kunniakkaammalta kavion yläpuolella. Jos kuluttaisin koko yön siihen, voisin antaa sille täyden tuunauksen, saada se toimimaan yhtä sulavasti kuin päivänä, milloin hän sai sen, ja silti antaa sen takaisin ennen esitystä.

"Aivan niin! Annan sen takaisin huomenna tähän aikaan. Et tule pettymään. Lupaen sen!"

Hän hymyili taas minulle, ja kaikki harmaa maailmassa ei voisi synkentää päivääni. "Kiitos." Ja sitten hän kääntyi ja lähti. Katsoin kun hänen cutie markinsa katosi ovensuulla. Sen jälkeen hän oli mennyt.

*** *** ***

Seuraavana päivänä, viheltelin yhtä Velvet Remedyn lauluista samalla kun kävelin käytäviä alaspäin hänen huonettaan kohti. Hänen PipBuckinsa leijaili perässäni taianomaisessa levitaatiokentässä, se oli juuri pehmustettu parhaalla sisuksella jonka löysin, ja se näytti kiiltävältä ja uudelta. Olin väsynyt pitkän yön jälkeen töiden merkeissä, mutta korkealla mielialalla. Velvet Remedy tulee olemaan niin onnellinen työstäni!

Kääntyessäni kulman taakse, hätkähdin ajatuksistani kun joukko poneja kerääntyi Velvet Remedyn huoneen ulkopuolelle. Hitto, minun piti taistella tieni ovelle kavionjälki etsijöiden ja toimittajien lävitse. Leijutin PipBuckin ylemmäs ja aloin tuuppia edetäkseni väkijoukossa.

"Hän on poissa!" "Miten hän voi lähteä?" Vaimeat äänet ja panikoivat hirnahdukset ympärilläni kasvoivat huolestuttavasti. "Miksi hän hylkäisi meidät?"

Poissa? Velvet Remedy oli... poissa?

Ja sanat jotka järkyttivät minua kylmästi. "En ajatellut että Stablen ovi edes pystyisi aukeamaan!"

Hän oli mennyt *ulos?!?*

"Älkää hätäilkö jokaponi!" Overmaren ääni jylisi väkijoukosta. "Minulla on jokaisen Stablen ponin merkki. Lähetän itse pelastusjoukot. Meillä on oma Velvet taas päivän loputtua. Ei hätä mitään."

Tunsin kuin olisin hukkumassa kylmään, märkään sementtiin. Katseeni kääntyi hitaasti ylläni olevaan lentävään PipBuckiin.

Laskin päätäni, yritin hitaasti vetäytyä väkijoukosta, pujottelin lentävää PipBuckia lähelläni. Kun Overmare toi Velvet Remedyn merkin, se johtaisi jokaponin, ei Velvetin, mutta hänen PipBuckinsa luokse, joka olisi ylläpidon alueella...

Tömähtäen peruutin johonkin poniin, yllättäen minut tarpeeksi että levitaatiokenttä haihtui ja puhdas ja kiiltävä PipBuck kolahti lattialle.

Kääntyessäni, huomasin itseni tuijottamassa Overmarea silmästä silmään.

Hän ei puhunut, hänen katseensa kääntyi maassa olevaan PipBuckiin. Velvet Remedyn nimikirjaimet ja cutie mark kuva selvästi näkyvillä.

"Mikä. Tämä. On?" Overmare puhui hitaasti ja vaarallisesti.

Kaikkien silmät kääntyivät minuun. Tunsin jokaisen silmäparin. Kukaan ei puhunut. Hiljainen hetki levisi hiljalleen. Suuni oli kuiva. En löytänyt omaa ääntäni.

En tarvinnut. Tunsin vastenmielisyyden aallon, joka tuli sadoilta Velvet Remedyn faniponeilta, ja olin ainoa poni, joka kanto syytä, miksi heidän idolinsa oli kadonnut.

Overmaren ääni oli matala ja yllättävän lempeä. "Ota se ja mene huoneeseesi. Nopeasti."

Hänen ei tarvinnut kertoa sitä kahta kertaa.

*** *** ***

Sinä iltana makasin sängyssäni, tökin Velvet Remedyn Pipbuckia, samalla kun omassa PipBuckissani radio kuulutti yhä uudestaan toiston päivän tragediasta.

En voinut uskoa tätä. Velvet Remedy oli poissa. En voinut ymmärtää. Miten hän voi lähteä? Miksi hän lähtisi?

Stable Kahden ulko-ovi oli tukittu ja suljettu. Vain Overmare tiesi salaisuuden, miten oven voisi avata. Ja siitä voi olettaa että se voisi avautua, mikä oli ilmiselvää.

Mutta miksi? Kukaan ei oikeastaan tiennyt mitä oli ulkona, jos siellä olisi loppujen lopuksi mitään. Historian kirjat kertoivat ulkomaailman olevan tuhottu, eloton ja myrkyllinen. Se oli ainakin yleisin ja loogisin selitys. Mutta kummitustarina, jonka kuulin ensimmäistä kertaa (ja ainoan kerran) joltain ponilta, kertoi sen minulle pyjamabileissä, oli antanut minulle kauheita painajaisia. Vieläkin varjot vaeltelevat päässäni: kertomus ponista, joka jotenkin sai Stablen oven auki ja astui ulos... ainoa asia, mikä saatiin selville oli, että siellä ei ollut ulkomaailmaa! Vain iso tyhjyys viskasi ponin pois, ahmaisten hänen sielunsa, jotta hänkin olisi vain tyhjää.

Kuitenkaan, tiesin että se ei ollut tapauksen aihe, mutta mielikuva silti kummitteli minua.

Kaksi asiaa jotka ymmärsin, olivat että Velvet Remedy oli saanut minut poistamaan hänen PipBuckinsa, jotta Overmare ei pystyisi jäljittämään häntä sen avulla, ja sen, että olin pulassa.

Se että olin pienin poni ikäisekseni, ja viimeinen joka sai cutie markkinsa, ei helpottanut ystävyiden luomista samanikäisten ponien kanssa. Rehellisesti sanoen, äitiniäkään ei auttanut sen kanssa. Eikä sekään auttanut, että heräsin huutaen ensimmäisissä pyjamabileissäni. Joten olin tarkoitettu olemaan yksin. Mutta minulla ei ole ollut vihamiehiä ennen, minut on vain jätetty huomiotta, mutta kukaan ei ole ikinä vihannut minua.

En oikeastaan voinut itsekään syyttää heitä, se ei olisi ollut ollenkaan reilua. He olivat allapäin ja loukkaantuneita, ja he tarvitsivat syntipukin. Uutiset eivät sanoneet nimeäni, vain että "Velvet Remedyn erikoiskoristeltu PipBuck oli löydetty PipBuck Teknikko-ponin hallusta", mutta Teknikkoja oli jopa *kaksi*, joten se ei ollut jokapponille hankalaa tajuta kuka hän oli. Ei edes tarvinnut miettiä sitä tapausta, joka tapahtui aikaisemmin hänen huoneensa ulkopuolella.

Overmare puhui radiossa. "Me kaikki tunnemme tämän menetyksen. Mutta haluan muistuttaa jokaista ponia että Velvet Remedy valitsi tämän. Hän valitsi lähdön kodistaan. Hylätäkseen meidät ja perheensä. Hän petti luottamukseni ja teidän luottamuksenne, aivan kuten hän petti sen ponin luottamuksen, jota hän huijasi poistamaan hänen PipBuckinsa, varmistaakseen sen, ettemme löytäisi häntä. Tiedän monen teistä olevan suutuksissaan tai loukkaantuneita. Kehotan sinua kohdistamaan tuon kaiken vihan siihen, mihin se oikeasti kuuluu..."

Olin kiitollinen hänen sanoistaan, mutta se ei aio muuttaa sitä mielipahaa, jonka tulen kohtaamaan joka päivä, vaikka jokainen poni pitäisi sen itsellään. Se roikkui ilmassa kuin vanha savu.

Hämmästelin harhateille joutunutta PipBuckia ja otin esille sen sisällä olevan salasanalla suojatun tiedoston. Huomasin sen eilen ja mietin, että se oli varmaan keskeneräinen laulu. En halunnut avata sitä eilen, koska halusin kunnioittaa Velvet Remedyn yksityisyyttä ja en tykännyt spoilereista. Mutta luulenpa ettei sillä ole enää merkitystä. Laulua ei tulisi muutenkaan ikinä soitetuksi.

Avasin hyödyllisten työkalujen pussin ja nostin sieltä pääsytyökalun, joka sallisi minun poistaa salasanan helposti ja turvallisesti. Se oli äänitiedosto. Laitoin sen pyörimään.

”Oven avaamisen kumouskoodi Stablen Kahteen on... CMC3BFF.”

Hyppäsin yllätyksestä siitä, mitä juuri kuulin. Hyvin vikkelästi laitoin radion pois päältä ja soitin sen uudestaan.

En tunnistanut hänen ääntään. Se oli naisen, vähän suloinen ja sillä oli outo aksentti mikä ei kuulostanut kenenkään Stablessa olevan ponin ääneltä. Mutta nyt tiesin miten Velvet Remedy lähti.

Minun on täytynyt istua täällä tunteja harkitsemassa mitä pitäisi oikein tehdä. Mutta vihdoinkin, olen tehnyt päätökseni.

Menen ulos hänen peräänsä. Menen hakemaan hänet takaisin.

*** *** ***

Seisoin siellä, katselin jättimäistä teräsovea, joka oli eristänyt Stable Kahden pois kauheuksista (tai tyhjiöstä!), jotka olivat ulkona. Ja katselin myös kahta vartija ponia, jotka estivät tieni ulos. Minulla oli minun satulapakkaukset täytettyinä omenoilla ja välttämättömillä tarvikkeilla. Niissä oli jopa Iso Kirja Monimutkaisesta Tieteestä, jotta minulla olisi myös jotain luettavaa. Kaulani ympärillä oli kaksi vesipulloa. Olin valmis lähtemään. Mutta Overmare oli varmistanut, että siellä ei ollut jatkotoimenpiteitä.

Vaativat ja synkät ajatukset eivät auttaneet minua mitenkään. Sarveni hohti, mutta he pitivät paikkansa, epävaikuttuneina. He eivät aikoneet päästää minua lähellekään ohjauspaneelia.

”Hei, etkös sinä ole se tammavarsa, joka päästi meidän Velvetimme ulos?” yksi vartijoista kyseli rohkeasti, ottaen kiusaavan askeleen eteenpäin. Toinen vartijoista katsoi pois päin vastenmielisesti. En ollut varma, oliko hän tympääntynyt minuun vai sitten hän tunsu kuin Overmare olisi halunnut kaikkien ponien olevan minua vastaan. Jotenkin toivoin että se olisi ollut se ensimmäinen vaihtoehto, ottaen huomioon mitä aioin tehdä heille.

JYSK!

Metallinen kenkälaatikko yläpuolella tippui heidän päihinsä, tyrmäten heidät kylmästi. Maaponit – he eivät ikinä näe sitä jotain-leijuvaa-yläpuolella-takanasi temppua tulevan.

Olin hallintalaitteiden luona, syötin sisäänpääsykoodin Velvet Remedyn PipBuckista samalla kun Overmaren ääni jylisi lähellä olevista kaiuttimista.

”Pysähdy! Käsken sinua lopettamaan tämän välittömästi!”

Juuh, se ei tule tapahtumaan.

”Vartijat! Haluan jokaisen vartijaponin Stable Kahden ovelle! Pysäyttäkää tuo tammavarsa”

Voi paska!

Kavioni lensivät kohti oven pääkytkintä ja rukoilin Celestiaa, että koodi toimisi. Sitten kaikella voimallani, vedin vipua.

Äänekäs koliseva ääni täytti ilman, jonka jälkeen kuului höyryn sihinää ja suurta ryminää, joka aiheutti huoneen tärähtelyn. Katsoin kun massiivinen pultti joka piti Stable Kahden ovea, liukui takaisin paikoilleen. Jättimäinen sarana heilahti alas kiinnittyen oveen, ja hampaita särkevällä vingunnalla veti massiivisen teräsoven ulos ja pois päin.

Satunnaisesti aloin ajattelemaan äitini ääntä ”Stable Kahden ladon ovi ei heilahda tuolla tavalla.” Ovi Stable Kahteen ei pitänyt heilahtaa ollenkaan. Vaikka vedinkin vivusta, olin liian pökerryksissä nähdäkseni sen edes aukeavan.

”Sinun ei tarvitse tehdä tätä... LittlePip, oli nimesi?” Overmaren ääni herätti minut horroksestani. Kuulin laukkaavien vartijoiden kavioiden äänet lähelläni.

Otin askeleen ovea päin. ”Älä huoli. Tuon hänet takaisin.”

”Et tuo! Jos lähdet täältä, sinua ei ikinä päästetä takaisin!”

Hetken tuo epäreilisuus pisti tuskasta. Overmare oli halukas lähettämään etsintäpartion tuomaan Velvet Remedyn takaisin. Mutta sitten, Velvet oli spesiaali, ja minä... en.

Toisaalta olisin halunnut kääntyä takaisin, ryömiä takaisin huoneeseeni ja elää synkkää, mutta turvallista elämää.

Kokosin itseni, ja astuin ulos ovesta.

*** *** ***

Viimeinen sihinä ja kolahdus kuuluivat, teräsovi Stable Kahteen sulkeutui takanani peruuttamattomasti.

En tiedä mitä odotin löytäväni oven ulkopuolelta, mutta se varmasti ei kestänyt kauaa selvittää; pimeä käytävä mätänevien hirsien hajulla ja hautakammioiden ilmaa. En ollut enää Stablessa. Mutta en ollut vielä ulkonakaan. Olin limbossa.

Laitoin PipBuckini valon päälle ja henkäisin säpsähdyksestä nähtyäni kauan sitten kuolleiden ponien luurangot, jotka täyttivät käytävän. Stablen oven ulkopuoli oli turmeltu siitä kohdasta, mistä ponit oli paiskannut sitä kunnes heidän kavionsa rikkoontuivat ja särkyivät, yrittäen päästä sisään.

Etenin nopeasti, huomasin käytävän menevän vanhaan huoneeseen, jossa oli portaat ylöspäin ovelle, jossa oli rikkoutunut lukko. Sisäänkäynti ulkomaailmasta Stable Kahteen oli taitavasti naamioitu, se näytti aivan vähäpätöisen omenakellarin ovelta. Ja naamioitumisella tarkoitan sitä, että henkilö kuka rakensi sen, on ollut rakentamassa omenakellaria.

Otin syvään henkeä, ravasin portaat ylös, heilautin kellarin oven auki ja astuin ulos.

Muistiinpano: Uusi Taso.

Uusi Lisäetu: Cherchez La Tammavarsa -- +10% vahinkoa samaan sukupuoleen ja ainutlaatuiset vuoropuhelu-vaihtoehdot tiettyjen ponien kanssa.

*Translation/Suomennos: **WinterWolf***

*Story by/Tarinan kirjoittaja: **Kkat**, huge thanks! / suuri kiitos!*